[2024] 8 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 345: 2024 ਆਈ.ਐਨ.ਸੀ. 590

ਅੱਲਾਰਖਾ ਹਬੀਬ ਮੇਮਨ ਆਦਿ

ਬਨਾਮ

ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ

(2023 ਦਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 2828-2829)

08 ਅਗਸਤ 2024

[ਬੀ.ਆਰ. ਗਵਈ ਅਤੇ ਸੰਦੀਪ ਮਹਿਤਾ, ਜੇ.ਜੇ.]

ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਮੁੱਦਾ

ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ-79) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਘਟਨਾ ਦੇ ਦੋ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਸਨ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-12-ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-11-ਪਹਿਲਾ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਜੋ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਸੀ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-12 ਨੇ ਘਟਨਾ ਦਾ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਘਟਨਾ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-11 ਦੇ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ, ਜੇਕਰ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸੀ। ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੰਗਤੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਕੀ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 302, ਧਾਰਾ 120B, ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, 1860 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ।

ਹੈੱਡਨੋਟਸ

ਪੈਨਲ ਕੋਡ, 1860-ਉਪ-ਭਾਗ.302 r/w ਧਾਰਾ 120B - ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸਮਕਾਲੀ ਸਜ਼ਾ - ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਅਸੰਗਤੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ - ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਜੇਕਰ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ:

ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ: ਨਹੀਂ - ਪਹਿਲਾ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ-ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪੀਡਬਲਯੂ-12 ਦਾ ਸਬੂਤ-ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਗਵਾਹ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ - ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਟਾਰ ਗਵਾਹ ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਈ ਭੌਤਿਕ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭੌਤਿਕ ਪਹਿਲੂਆਂ 'ਤੇ ਇਸਦਾ ਖੰਡਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ-ਪੀਡਬਲਯੂ-12 ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ - ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਵੀਕਾਰਨਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਨੇ ਘਟਨਾ ਦੇਖੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਵੀ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਦਾ ਤੱਥ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਡਾਇਰੀ (ਰੋਜ਼ਨਾਮਚਾ) - ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਡਾਇਰੀ ਨਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਭੁੱਲ ਹੈ - ਇਸ ਤੋਂ

ਇਲਾਵਾ, ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕਟਹਿਰੇ ਵਿੱਚ ਪੀਡਬਲਯੂ-12 ਦੁਆਰਾ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨਾ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਅਤੇ ਅਸਵੀਕਾਰਨਯੋਗ ਹੈ - ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P-79) ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਘੋਖ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ FIR ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ 'ਤੇ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਦਾ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ - ਉਕਤ FIR ਸਬੰਧਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ - ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਸਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ FIR ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ - ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਨਾ ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖੁਲਾਸੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਖੋਜ ਹੋਈ ਜਿਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਲਿੰਕ ਸਬੂਤ ਕਦੇ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਜ਼ਬਤ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਵੈ-ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੀਆਂ। ਇਹ FSL ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ - ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ - ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਫੈਸਲੇ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖੇ ਗਏ - ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ ਦੇ ਕੇ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। [ਪੈਰਾ 19, 20, 22, 23, 25, 28, 31, 36-38, 46, 48]

ਫੌਜਦਾਰੀ ਜ਼ਾਬਤਾ, 1973 ਉਪ-ਭਾਗ.161, 162 ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ-ਪੀਡਬਲਯੂ-12 ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਘਟਨਾ ਦਾ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਘਟਨਾ ਦੀ ਕੋਈ ਰਿਪੋਰਟ/ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ - ਪੀਡਬਲਯੂ-11-ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਜੋ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਸੀ, ਨੂੰ FIR ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ - ਅਯੋਗਤਾ:

ਮੌਜੂਦ: ਪੀਡਬਲਯੂ-12 ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਘਟਨਾ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸੰਸਕਰਣ ਨੂੰ FIR ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ - ਉਸੇ ਨੂੰ FIR ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ 161 ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਧਾਰਾ 162 ਸੀਆਰਪੀਸੀ-ਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਸ਼ਨ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਵਰਜਨ ਛੁਪਾਉਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 21]

ਸਬੂਤ ਐਕਟ, 1872-ਉਪ-ਭਾਗ.26, 21- ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਤਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਪੀਡਬਲਯੂ-2-ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਲਜ਼ਮ-ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ - ਸਵੀਕਾਰਯੋਗਤਾ:

ਅੱਲਾਰਖਾ ਹਬੀਬ ਮੇਮਨ ਬਨਾਮ ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ

ਫੜਿਆ ਗਿਆ: ਅਖੌਤੀ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਣਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਦੋਸ਼ੀ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੋਟਿੰਗ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 26 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣਗੇ - ਇਸ ਲਈ, ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਉਕਤ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 41]

ਸਬੂਤ - ਜ਼ਬਤੀ ਪੰਚਨਾਮਾ, ਐਫਐਸਐਲ ਰਿਪੋਰਟਾਂ - ਭਰੋਸਾ - ਜਦੋਂ ਸਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ - ਜ਼ਬਤੀ ਪੰਚਨਾਮਾ ਦਰਜ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਥਿਆਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਏ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਹਥਿਆਰ ਪੁਲਿਸ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ - ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਐਫਐਸਐਲ ਰਿਪੋਰਟਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਹਥਿਆਰਾਂ 'ਤੇ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਬਲੱਡ ਗਰੁੱਪ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਬਲੱਡ ਗਰੁੱਪ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਹੀ:

ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ: ਕਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ - ਜ਼ਬਤੀ ਪੰਚਨਾਮਾ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ -38) 'ਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-12-ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਥਿਆਰ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ - ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜ਼ਬਤੀ ਪੰਚਨਾਮਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਗਵਾਹ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹਥਿਆਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਸਨ - ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਐਫਐਸਐਲ ਰਿਪੋਰਟਾਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 111-115) ਚਸ਼ਮਦੀਦਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਦੋਸ਼ੀਤਾ ਬਾਰੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਲਈ ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਖੌਤੀ ਚਸ਼ਮਦੀਦਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕੀ ਦੱਸ ਕੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਵੀ ਕਿ FSL ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਥਿਆਰਾਂ 'ਤੇ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਬਲੱਡ ਗਰੁੱਪ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਬਲੱਡ ਗਰੁੱਪ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਇਕੱਲਿਆਂ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ - ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵਸੂਲੀ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਖੁਲਾਸੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ IO-ਪੀਡਬਲਯੂ18 ਦੇ ਸਬੂਤ ਬੇਤੁਕੇ ਅਤੇ ਅਸਵੀਕਾਰਨਯੋਗ ਹਨ - ਗਵਾਹ ਨੇ ਖੁਲਾਸਾ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਸਮੇਂ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਹੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। [ਪੈਰਾ 42-44]

ਸਬੂਤ ਐਕਟ, 1872- ਧਾਰਾ 27 - ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਖੁਲਾਸਾ ਜਦੋਂ ਅਪਰਾਧ ਸਥਾਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਸੀ:

ਸਥਿਤ: ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸੰਬੰਧੀ ਹਾਲਾਤ ਅਪ੍ਰਵਾਨਯੋਗ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪਰਾਧ ਸਥਾਨ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਤੱਥ ਨਹੀਂ ਲੱਭਿਆ ਗਿਆ ਸੀ - ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ, ਇਹ ਖੁਲਾਸਾ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਸੀ। [ਪੈਰਾ 41, 45]

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ - ਧਾਰਾ 136 ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਕਾਲੀ ਖੋਜਾਂ - ਧਾਰਾ 136 ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ:
ਸਥਿਤ: ਧਾਰਾ 136 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਸਮਕਾਲੀ ਖੋਜਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ - ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿੱਥੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਭੌਤਿਕ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਿਗੜ ਗਏ ਹਨ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਵੇਗੀ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਸਮਕਾਲੀ। [ਪਰਾ 47]

ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ

ਏ.ਪੀ. ਬਨਾਮ ਪੁਨਾਤੀ ਰਾਮੂਲੂ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਰਾਜ (1994) Supp 1 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 590; ਬਾਬੂ ਸਾਹਿਬਗੌੜਾ ਰੁਦਰਗੌਦਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕਰਨਾਟਕ ਰਾਜ [2024] 5 ਐਸਸੀਆਰ 174: (2024) ਔਨਲਾਈਨ ਐਸਸੀ 561; ਮੁਸਤਕੀਮ ਉਰਫ਼ ਸਿਰਾਜੁਦੀਨ ਬਨਾਮ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ [2011] 9 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 101: (2011) 11 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 724 - 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।

ਟੋਮਾਸੋ ਬਰੂਨੋ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ [2015] 1 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 721: (2015) 7 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 178; ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ [2022] 7 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 451: (2022) 9 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 402; ਅਨੀਮੀਰੇਡੀ ਵੈਂਕਟ ਰਮਨਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ, ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ [2008] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 1078: (2008) 5 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 368 - ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਐਕਟਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ

ਸਬੂਤ ਐਕਟ, 1872; ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, 1860; ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸੰਹਿਤਾ, 1973; ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ।

ਕੀਵਰਡਸ ਦੀ ਸੂਚੀ

ਅੱਲਾਰਖਾ ਹਬੀਬ ਮੇਮਨ ਬਨਾਮ ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ

ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ; ਅਖੰਤੀ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ; ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ; ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਕਾਲੀ ਖੋਜਾਂ; ਸਮਕਾਲੀ ਸਜ਼ਾ; ਅਪਰਾਧ ਹਥਿਆਰ; ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਹਥਿਆਰ; ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ; ਟੈਸਟ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ; ਐਫਆਈਆਰ ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸੀ; ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖੁਲਾਸੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਏ; ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਬੂਲਨਾਮਾ; ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ; ਜ਼ਬਤੀ ਪੰਚਨਾਮਾ, FSL ਰਿਪੋਰਟਾਂ; ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਇਕਬਾਲ; ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਪੂਰਵ-ਦਰਸ਼ਨੀ ਇਕਬਾਲ ਅਯੋਗ; ਖੁਲਾਸੇ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਤੱਥ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ; ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਦੀ ਪਛਾਣ ਅਯੋਗ ਹੈ; ਅਪਰਾਧ ਸਥਾਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਮਾਮਲਾ

ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ: 2023 ਦਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 2828-2829

2015 ਦੇ ਸੀ.ਆਰ.ਐਲ.ਏ.ਪੀ. ਨੰਬਰ 450 ਅਤੇ 563 ਵਿੱਚ ਅਹਿਮਦਾਬਾਦ ਵਿਖੇ ਗੁਜਰਾਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 18.02.2019 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ
ਨਾਲ
2024 ਦਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 112

ਪਾਰਟੀਆਂ ਲਈ ਪੇਸ਼ੀਆਂ

ਦਿਵਯੇਸ਼ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸ਼ਿਵਾਂਗੀ ਸਿੰਘ, ਅਮਿਤ ਸਾਂਗਵਾਨ, ਰਿਸ਼ੀ ਮਲਹੋਤਰਾ, ਉਤਕਰਸ਼ ਸਿੰਘ, ਪ੍ਰਵੀਨ ਚਤੁਰਵੇਦੀ, ਐਡ. ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੀਪਨਵਿਤਾ ਪ੍ਰਿਅੰਕਾ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਵਾਤੀ ਘਿਲਦਿਆਲ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੇਵਯਾਨੀ ਭੱਟ, ਐਡਵੋਕੇਟ. ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ.

ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ / ਹੁਕਮ

ਨਿਰਣਾ
ਮਹਿਤਾ, ਜੇ.
1. ਸੁਣਿਆ।

2. ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ, ਅੱਲਾਰਖਾ ਹਬੀਬ ਮੇਮਨ, ਅਮੀਨ ਉਰਫ਼ ਲਾਲੋ ਆਰਿਫ਼ਭਾਈ ਮੇਮਨ ਅਤੇ ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ ਉਰਫ਼ ਪਲਕ ਸਫੀਭਾਈ ਮੇਮਨ, ਵੱਲੋਂ ਤੁਰੰਤ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 18 ਫਰਵਰੀ, 2019 ਨੂੰ ਗੁਜਰਾਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਹਿਮਦਾਬਾਦ ਸਥਿਤ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਵੱਲੋਂ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਂਝੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 94 ਆਫ਼ 2015, 450 ਆਫ਼ 2015 ਅਤੇ 563 ਆਫ਼ 2015 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 13 ਅਕਤੂਬਰ, 2014 ਨੂੰ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਆਨੰਦ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਸੈਸ਼ਨ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 84 ਆਫ਼ 2011 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 'ਟਰਾਇਲ ਕੋਰਟ' ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, 1860 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 'ਆਈਪੀਸੀ' ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਧਾਰਾ 120B ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਸੀ। ਹਰੇਕ ਨੂੰ 1,000/- ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ, ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 323 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸੰਖੇਪ ਤੱਥ: -

3. ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਿਊ ਮੇਮਨ ਕਲੋਨੀ, ਭਾਲੇਜ ਰੋਡ, ਆਨੰਦ ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਹਨ। ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਬਲਾਕਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਸੰਬੰਧੀ ਕੁਝ ਮੁੱਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ ਉਰਫ ਪਲਕ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। 3 ਮਈ 2011 ਨੂੰ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਬੁਲਾਈ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ ਉਰਫ ਪਲਕ ਅਤੇ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ ਉਰਫ਼ ਪਲਕ ਨੇ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਵਿਰੁੱਧ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾੜੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸੋਸਾਇਟੀ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਸਪਲਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੂਚਨਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਬੁਲਾਈ ਗਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ ਉਰਫ਼ ਪਲਕ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਵਿਰੁੱਧ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ ਉਰਫ਼ ਪਲਕ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਮੀਨ ਉਰਫ਼ ਲਾਲੋ ਆਰਿਫਭਾਈ ਮੇਮਨ ਅਤੇ ਅੱਲਾਰਖਾ ਹਬੀਬ ਮੇਮਨ ਨਾਲ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚੀ ਅਤੇ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਪਰੋਕਤ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ ਉਰਫ਼ ਪਲਕ ਨੇ ਗੁਪਤੀ, ਛੁਰੇ ਆਦਿ ਵਰਗੇ ਹਥਿਆਰ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਕੂਟਰ ਦੀ ਡਿੱਕੀ ਵਿੱਚ ਛੁਪਾ ਲਿਆ। 4 ਮਈ, 2011 ਨੂੰ ਰਾਤ ਲਗਭਗ 8:00 ਵਜੇ, ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ, ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪਹਿਲਾ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ) ਨਾਲ, ਇੱਕ ਦੋਪਹੀਆ ਵਾਹਨ 'ਤੇ ਸ਼ਾਹ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ ਵੱਲ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਭਰਵਾਇਆ,

ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੋਵੇਂ ਭਾਲੇਜ ਓਵਰਬ੍ਰਿਜ ਵੱਲ ਮੋੜ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵੱਲ ਵਧੇ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ ਉਰਫ ਪਲਕ ਨੇ ਇੱਕ ਮੁਹੰਮਦ ਹੁਸੈਨ ਦਾ ਮੋਬਾਈਲ ਨੰਬਰ ਪੁੱਛਣ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ। ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ 'ਤੇ ਤੇਜ਼ਧਾਰ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਅੰਨ੍ਹੇਵਾਹ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਅਤੇ ਛਾਤੀ ਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ 'ਤੇ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ। ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ ਨੇ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ ਉਰਫ ਪਲਕ ਨੇ ਧੱਕਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ ਉਰਫ ਪਲਕ ਨੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਚਾਕੂ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਤੇਜ਼ਧਾਰ ਹਥਿਆਰ ਨਾਲ ਵਾਰ ਕੀਤਾ। ਹੰਗਾਮੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ, ਨੇੜੇ-ਤੇੜੇ ਦੇ ਲੋਕ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਹਥਿਆਰ ਛੱਡ ਕੇ ਭੱਜ ਗਏ। ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਐਲਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

4. ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11), ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ, ਨੇ 4 ਮਈ, 2011 ਨੂੰ 2011 ਦੀ ਸੀਆਰ ਨੰਬਰ 141 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P-79) ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 302 ਅਤੇ 323 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਨਾਲ ਧਾਰਾ 120B ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਆਨੰਦ ਟਾਊਨ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ FIR ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਧਨੰਜਯ ਸਿੰਘ ਸੁਰੇਂਦਰ ਸਿੰਘ ਵਾਘੇਲਾ, ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-18) (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 'ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ' ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ) ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ।

5. ਜਾਂਚ ਪੰਚਨਾਮਾ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P-25) ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਲਈ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਡਾ. ਸਵਪਨਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1) ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਦੇ ਪੂਰੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ 29 ਸੱਟਾਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਿਆਂ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P-12) ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੂਰੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਕਈ ਸੱਟਾਂ ਕਾਰਨ ਹੋਏ ਸਦਮੇ ਕਾਰਨ ਹੋਈ। ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦੀ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ, ਡਾ. ਅਰਵਿੰਦਭਾਈ (ਪੀਡਬਲਯੂ-2) ਦੁਆਰਾ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P-17) ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ।

6. ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ-18) ਨੇ ਆਮ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸਾਈਟ ਪਲਾਨ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P-27) ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਕੱਪੜੇ ਪੰਚਨਾਮਾ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P-40) ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ-18) ਨੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ

'ਤੇ ਅਪਰਾਧ ਸਥਾਨ ਦਾ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੰਚਨਾਮਾ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P-50) ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਦੋਸ਼ੀ ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ ਉਰਫ ਪਲਕ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਚਾਕੂ ਬਰਾਮਦ ਹੋਇਆ; ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਰਸਾਇਣਕ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਲਈ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਸਾਇੰਸ ਲੈਬਾਰਟਰੀ (ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ 'FSL') ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ-18) ਨੇ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਭਾਵ ਵੋਡਾਫੋਨ ਤੋਂ ਕਾਲ ਡਿਟੇਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵੀ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ। ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੁਲਜ਼ਮ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਧਾਰਾ 302, 323 ਅਤੇ 120B ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

7. ਧਾਰਾ 302 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਵਾਈਯੋਗ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਕੇਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਨੰਦ ਦੇ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਇਸਨੂੰ 2011 ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 84 ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਧਾਰਾ 302, 323 ਅਤੇ 120B ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ ਤੈਅ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਮੁਲਜ਼ਮ-ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ 18 ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ 131 ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ। ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ, 1973 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 'ਸੀਆਰਪੀਸੀ' ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ) ਦੀ ਧਾਰਾ 313 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਅਤੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੁਖ਼ ਅਪਣਾਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਝੂਠਾ ਫਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

8. ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 13 ਅਕਤੂਬਰ, 2014 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ, ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ। ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਗੁਜਰਾਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ 18 ਫਰਵਰੀ, 2019 ਦੇ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਬੈਚ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

9. ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਾਂ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ:-

ਅੱਲਾਰਖਾ ਹਬੀਬ ਮੇਮਨ ਬਨਾਮ ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ

10. ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ, ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ: -

10.1 ਡੇਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ, ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12), ਜਿਸਨੂੰ ਘਟਨਾ ਦਾ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਤ 9:15 ਵਜੇ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਬਿਆਨ ਜਾਂ ਤਾਂ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਜੇ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਦਿਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ। ਐਫਆਈਆਰ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ-79) ਜੋ ਕਿ ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਵਰਜਨ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦੁਆਰਾ ਐਸ.ਐਨ. ਘੋਰੀ, ਪੁਲਿਸ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-17) ਨੂੰ ਰਾਤ 11:00 ਵਜੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਚ ਗਵਾਹ, ਮੁਹੰਮਦ ਹੁਸੈਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਰਾਤ 9:15 ਵਜੇ ਹਥਿਆਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਸਨ।

10.2 ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਨੂੰ ਇੱਕ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਹੋਣ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਥਿਆਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਬਿਆਨ, ਜੋ ਕਿ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਖੁਲਾਸਾ ਸੀ, ਇੱਕ FIR ਦਾ ਕਿਰਦਾਰ ਮੰਨਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦਾ ਬਿਆਨ ਕਦੇ ਵੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਛੁਪਾਉਣ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹੋਈਆਂ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਗਈ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਡਾਇਰੀ (ਰੋਜ਼ਨਾਮਚਾ) ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੇਸ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਡਾਇਰੀ ਐਂਟਰੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਟੋਮਾਸੋ ਬਰੂਨੋ ਅਤੇ ਐਨਆਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ। ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ। ਇਹ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ

(ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾਹੈ।

10.3 ਕਿ ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਦੁਆਰਾ ਘਟਨਾ ਦੀ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਰਾਤ 9:15 ਵਜੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇਣ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਐਸ.ਐਨ. ਘੋਰੀ, ਪੁਲਿਸ ਸਬ ਇੰਸਪੈਕਟਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-17) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੁਆਰਾ ਝੂਠਾ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੈਡੀਕਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਕਰਮਸਦ ਵਿਖੇ ਰਾਤ 11:00 ਵਜੇ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

10.4 ਕਿ ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਦੇ ਸਬੂਤ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਵੀ ਗੰਭੀਰ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਗਵਾਹ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਵਾਲੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।

10.5 ਕਿ ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਨੇ ਢਾਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕਟਹਿਰੇ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤਾ। ਗਵਾਹ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਧਾਰਾ 161 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਰਜ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵੇਰਵਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਟੈਸਟ ਆਈਡੈਂਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪਰੇਡ (TIP) ਦੇ ਕਟਹਿਰੇ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਬੂਤ ਹੈ। ਇਸ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ।2

10.6 ਕਿ ਕੇ.ਐਨ. ਆਨੰਦ ਟਾਊਨ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ-16) ਵਾਘੇਲਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਟੈਲੀਫੋਨ ਵਾਰਧੀ ਨੂੰ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਟੈਲੀਫੋਨ ਵਾਰਧੀ ਦੀ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਦਾ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗਵਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਟੈਲੀਫੋਨ ਵਾਰਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ (ਮ੍ਰਿਤਕ) 'ਤੇ ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਤੇਜ਼ਧਾਰ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਅੰਨ੍ਹੇਵਾਹ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਗਵਾਹ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਐਫਆਈਆਰ ਵਿੱਚ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਟੈਲੀਫੋਨ ਵਾਰਧੀ ਵਿੱਚ ਛੁਰਾ ਅਤੇ ਗੁਪਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਟੈਲੀਫੋਨ ਵਾਰਧੀ ਦੀ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਰੋਜ਼ਾਨਾ

ਅੱਲਾਰਖਾ ਹਬੀਬ ਮੇਮਨ ਬਨਾਮ ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ

ਡੇਅਰੀ ਐਂਟਰੀ ਵੀ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਵਾਲੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ।

10.7 ਇਹ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰਾਤ 9:15 ਵਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ, ਇਹ ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਐਸ.ਐਨ. ਘੋਰੀ, ਪੀਐਸਆਈ (ਪੀਡਬਲਯੂ-17) ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦਾ ਬਿਆਨ, ਧਾਰਾ 161 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਸ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 162 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਵੇਗਾ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਨੀਮੀਰੇਡੀ ਵੈਂਕਟ ਰਮਨਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ, ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।3

10.8 ਘਟਨਾ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ, ਮੁਸਤਕ (ਪੀਡਬਲਯੂ-13) ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਗਵਾਹ ਨੇ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 161 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕਥਿਤ ਘਟਨਾ ਸਮੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਮੁਹੰਮਦ ਇਕਬਾਲ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-14), ਦਾ ਮ੍ਰਿਤਕ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਮਲੇ ਬਾਰੇ ਫੋਨ ਆਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੁਸਤਾਕ (ਪੀਡਬਲਯੂ-13) ਨੇ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਮੰਨਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਰਾਸਰ ਝੂਠ ਬੋਲਿਆ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਮੁਹੰਮਦ ਇਕਬਾਲ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-14) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰ ਵੀ ਝੂਠਾ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮੁਸਤਾਕ (ਪੀਡਬਲਯੂ-13) ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੁਸਤਾਕ (ਪੀਡਬਲਯੂ-13) ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਮੁਹੰਮਦ ਇਕਬਾਲ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-14) ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ, ਨਾ ਕਿ ਇਸਦੇ ਉਲਟ।

10.9 ਕਿ ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਅਤੇ ਕੇ.ਐਨ. ਵਾਘੇਲਾ, ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ-16) ਦੇ ਸਬੂਤ ਅਖੌਤੀ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਮੁਸਤਾਕ (ਪੀਡਬਲਯੂ-13) ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਲਟ ਹਨ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਗੰਭੀਰ ਪਰਛਾਵੇਂ ਹੇਠ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ।

10.10 ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਨੇ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੋ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਹਿਬੂਬ ਅਬਦੁਲ ਰਹਿਮਾਨ ਮੇਮਨ ਅਤੇ ਇਰਫਾਨਭਾਈ ਮੇਮਨ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਾਥੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਵੀ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜੋ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਕਾਰਨ ਹਨ।

10.11 ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਨੇ ਐਫਆਈਆਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਕਥਿਤ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਇਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਡਾਕਟਰ ਅਰਵਿੰਦਭਾਈ (ਪੀਡਬਲਯੂ-2) ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਡਾਕਟਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-2) ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਸੱਟ ਨੰ.2 ਖੁਜਲੀ ਅਤੇ ਖੁਰਕਣ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

10.12 ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤੇਜ਼ਧਾਰ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਅੰਨ੍ਹੇਵਾਹ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ, ਜੋ ਕਿ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਰਿਕਸ਼ਾ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ।

10.13 ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਅਖੌਤੀ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਘਟਨਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਕਾਰਨ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਕਤਲ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

10.14 ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਸਕੂਟਰ ਦੀ ਡਿੱਕੀ ਵਿੱਚ ਹਥਿਆਰ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਕੂਟਰ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਗਵਾਹ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਦਿੱਤੇ। ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧਿਕ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਭਾਰੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

10.15 ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ 9 ਮਈ, 2011 ਨੂੰ ਮੈਮਨ ਕਲੋਨੀ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ,

ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਇੰਨਾ ਗੰਭੀਰ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਪਰਾਧ ਸਥਾਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਜੇਕਰ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਵੀ ਸੱਚਾਈ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਸਨ।

10.16 ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬਰਾਮਦਗੀਆਂ/ਖੋਜਾਂ ਮਨਘੜਤ ਹਨ ਅਤੇ ਠੋਸ/ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।

ਜਵਾਬਦੇਹ-ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਬੇਨਤੀਆਂ: -

11. ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦਾ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਅਤੇ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ। ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ:-

11.1 ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਕੇਸ ਚਸ਼ਮਦੀਦਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਡਾ. ਸਵਪਨਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1) ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ-18) ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦੋਸ਼ੀ ਵਸੂਲੀ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

11.2 ਕਿ ਐਫਆਈਆਰ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ-79) ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਭਾਵ ਘਟਨਾ ਦੇ ਢਾਈ ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ। ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਐਫਆਈਆਰ ਵਿੱਚ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾਕਰਤਾ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਝੂਠੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫਸਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜਲਦੀ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਹਾਇਤਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

11.3 ਇਹ ਇੱਕ ਮੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ ਉਰਫ ਪਲਕ ਅਤੇ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਕਲੋਨੀ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦੀ ਕਮੀ ਦੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਦੌਰਾਨ ਝਗੜਾ ਕਰ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਤੋਂ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ, ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ ਉਰਫ ਪਲਕ ਨੇ ਅਮੀਨ ਉਰਫ ਲਾਲੋ ਆਰਿਫਭਾਈ ਮੇਮਨ ਅਤੇ ਅੱਲਾਰਖਾ ਹਬੀਬ ਮੇਮਨ ਨਾਲ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚੀ ਅਤੇ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਅੰਨ੍ਹੇਵਾਹ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਨੂੰ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ।

11.4 ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਧੁੰਦਲੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ 29 ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਬਖਸ਼ਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ (ਮ੍ਰਿਤਕ) 'ਤੇ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸੱਟਾਂ ਤੁਰੰਤ ਘਾਤਕ ਸਾਬਤ ਹੋਈਆਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਡਾ. ਸਵਪਨਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1) ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

11.5 ਕਿ ਡਾ. ਅਰਵਿੰਦਭਾਈ, ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-2) ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦੇ ਸੱਟਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਨਾਲ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਡਾ. ਅਰਵਿੰਦਭਾਈ (ਪੀਡਬਲਯੂ-2) ਨੇ ਘਟਨਾ ਦੌਰਾਨ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਵੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕਿ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸਰਗਰਮ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਸੰਬੰਧੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।

11.6 ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਉਪਰੋਕਤ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਲਜ਼ਮ-ਅਪੀਲਾਂਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਿੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਵੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

11.7 ਕਿ ਦੋ ਸਮਰੱਥ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਮਕਾਲੀ ਨਤੀਜੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 136 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਨਹੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤਰਕਪੂਰਨ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।

12. ਅਸੀਂ ਬਾਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਬਾਰੀਕੀ ਨਾਲ ਸਕੈਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਚਰਚਾ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ: -

13. ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਐਫਆਈਆਰ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ-79) 4 ਮਈ, 2011 ਨੂੰ ਰਾਤ 11:00 ਵਜੇ ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦੁਆਰਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੈਡੀਕਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਕਰਮਸਦ ਵਿਖੇ ਐਸ.ਐਨ. ਘੋਰੀ, ਪੀਐਸਆਈ (ਪੀਡਬਲਯੂ-17) ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਨੇ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 3 ਮਈ, 2011 ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਲੋਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ, ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਨੇ ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੋਸ਼ੀ ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ ਉਰਫ ਪਲਕ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਯਾਨੀ 4 ਮਈ, 2011 ਨੂੰ ਰਾਤ ਲਗਭਗ 8:30 ਵਜੇ, ਪਹਿਲਾ ਮੁਖਬਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਕੂਟਰ ਵਿੱਚ ਪੈਟਰੋਲ ਭਰਨ ਲਈ ਭਾਲੇਜ ਰੋਡ ਓਵਰਬ੍ਰਿਜ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸ਼ਾਹ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਕੂਟਰ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਭਰਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਭਾਲੇਜ ਓਵਰਬ੍ਰਿਜ ਵੱਲ ਵਧੇ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ ਉਰਫ਼ ਪਲਕ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੁਹੰਮਦ ਹੁਸੈਨ ਦਾ ਮੋਬਾਈਲ ਨੰਬਰ ਪੁੱਛਿਆ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਮੁਖਬਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦਾ ਦੋਸਤ ਸੀ ਜੋ ਬੰਗਲੌਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਮੁਖਬਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਨੇ ਗੱਡੀ ਰੋਕੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੋਬਾਈਲ ਵਿੱਚ ਸੇਵ ਮੁਹੰਮਦ ਹੁਸੈਨ ਦਾ ਨੰਬਰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਮੀਨ ਉਰਫ਼ ਲਾਲੋ ਆਰਿਫਭਾਈ ਮੇਮਨ ਅਤੇ ਅੱਲਾਰਖਾ ਹਬੀਬ ਮੈਮਨ ਵੀ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਦੋਸ਼ੀ ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ ਉਰਫ ਪਲਕ ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਨੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਬੁਲਾਈ ਗਈ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ। ਅਮੀਨ @ ਲਾਲੋ ਆਰਿਫਭਾਈ ਮੇਮਨ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਛੁਪਾਇਆ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਚਾਕੂ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਵਾਰ ਕੀਤਾ। ਅੱਲਾਰਖਾ ਹਬੀਬ ਮੇਮਨ ਨੇ ਗੁਪਤੀ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਢੱਕਣ ਹਟਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਬਚਣ ਲਈ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ ਵੱਲ ਭੱਜਣ ਲੱਗਾ। ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ @ ਪਲਕ ਨੇ ਵੀ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਨੇ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ @ ਪਲਕ ਨੇ ਧੱਕਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਦੋਸ਼ੀ ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ @ ਪਲਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਚਾਕੂ ਵੀ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਵਾਰ ਕੀਤਾ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਹਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸੜਕ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਜੋ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਤਿੰਨੇ ਹਮਲਾਵਰ ਆਪਣੇ ਹਥਿਆਰ ਲੈ ਕੇ ਭੱਜਣ ਲੱਗੇ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਦੇ ਸਾਥੀ ਮਹਿਬੂਬ ਅਬਦੁਲ ਰਹਿਮਾਨ ਮੇਮਨ ਅਤੇ ਇਰਫਾਨਭਾਈ ਮੇਮਨ ਵੀ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਦੋਸ਼ੀ ਅੱਲਾਰਖਾ ਹਬੀਬ ਮੇਮਨ ਅਤੇ ਅਮੀਨ ਉਰਫ਼ ਲਾਲੋ ਆਰਿਫਭਾਈ ਮੇਮਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਥਿਆਰ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ ਉਰਫ਼ ਪਲਕ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਚਾਕੂ ਲੈ ਕੇ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਨੇ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਸੱਟਾਂ ਦੇਖੇ।

ਕਿਸੇ ਨੇ ਇੱਕ ਰਿਕਸ਼ਾ ਰੋਕਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਨੂੰ ਸਵਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਲਾਜ ਲਈ ਆਨੰਦ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਹਸਪਤਾਲ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ, ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਨੇ ਆਪਣੇ ਚਾਚਾ ਮੁਹੰਮਦ ਇਕਬਾਲ ਮੇਮਨ (ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਿਤਾ) ਨੂੰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮਾਰੂਤੀ ਵੈਨ ਲੈ ਕੇ ਆਨੰਦ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾ ਹਸਪਤਾਲ ਆਏ ਸਨ। ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਨੂੰ ਵੈਨ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੈਡੀਕਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਕਰਮਸਦ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਡਿਊਟੀ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਉਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਨੂੰ ਵੈਨ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਹ, ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਦੇ ਪਿਤਾ ਮੁਹੰਮਦ ਇਕਬਾਲ ਮੇਮਨ, ਸਿਕੰਦਰ ਅਬਦੁਲ ਕਰੀਮ ਚੋਕਸ਼ੀ, ਮੁਨਾਫ਼ਭਾਈ ਫਾਰੂਕਭਾਈ ਮੇਮਨ ਅਤੇ ਮੁਸਤਾਕ ਮੁਹੰਮਦ ਸਿੱਦੀਕਭਾਈ ਮੇਮਨ ਵੀ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P-79) ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰਸਮੀ FIR ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

14. ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ, FIR (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P-79) ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਘਟਨਾ ਦੇ ਦੋ ਚਸ਼ਮੀਦ ਗਵਾਹ ਸਨ, ਅਰਥਾਤ, ਪਹਿਲਾ ਮੁਖ਼ਬਰ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11), ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ, ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਜੋ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ।

15. ਪਹਿਲੇ ਮੁਖ਼ਬਰ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸੀਂ ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ, ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਕਿ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਗਵਾਹ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਨਾ ਤਾਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਧਿਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦੋਸ਼ੀ ਧਿਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ। ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਅੰਸ਼ ਹੇਠਾਂ ਹਵਾਲੇ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ: -

ਮੁੱਖ ਜਾਂਚ:

"ਪਿਛਲੇ 3 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਆਨੰਦ ਟਾਊਨ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਐਲ.ਆਰ. ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਵਿਖੇ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

4/5/11 ਨੂੰ, ਮੈਂ ਸਵੇਰੇ 10 ਵਜੇ ਤੋਂ 2400 ਵਜੇ (sic) ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਭਾਲੇਜ ਪੁਲ 'ਤੇ ਆਨੰਦ ਵੱਲ ਸਥਿਤ ਸ਼ਾਹ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰਾਤ 8:30 ਵਜੇ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਰਾਧਾਸਵਾਮੀ ਚੈਂਬਰ ਦੇ

ਅੱਲਾਰਖਾ ਹਬੀਬ ਮੇਮਨ ਬਨਾਮ ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ

ਸਾਹਮਣੇ ਕੁਝ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸ਼ਾਹ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ ਤੋਂ ਸੜਕ 'ਤੇ ਆਇਆ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਮਿਲਿਆ। ਉਹ ਮਹਿੰਦਰ ਸ਼ਾਹ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ ਦੇ ਨੇੜੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 3 ਵਿਅਕਤੀ ਉਸਨੂੰ ਕੁੱਟਣ ਲਈ ਉਸ ਵੱਲ ਭੱਜ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਚਾਕੂ ਅਤੇ ਗੁਪਤੀ ਵਰਗੇ ਹਥਿਆਰ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, 3 ਵਿੱਚੋਂ 2 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਥਿਆਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਪੁਲ ਵੱਲ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਖੂਨ ਵਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਮੇਰਾ ਬਿਆਨ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਚਾਕੂ ਅਤੇ ਗੁਪਤੀ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਹਥਿਆਰ ਦਿਖਾਏ ਜਾਣ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"

"ਮੈਂ 3 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ 2 ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ 2 ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਮੀਨ ਆਰਿਫ਼ ਮੇਮਨ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਫਾਰੂਕ ਸਫ਼ੀ ਮੇਮਨ ਹੈ।"

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਸੜਕ 'ਤੇ ਗਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ। 3-4 ਮਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ।"

"ਜ਼ਖਮੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ।"

"ਜ਼ਖਮੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਜ਼ਖਮੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲਗਭਗ 6 ਮਿੰਟ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਜ਼ਖਮੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੂਨ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜ਼ਖਮੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਮੇਰੇ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਲੱਗ ਗਏ। ਉਹ ਕੱਪੜੇ ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੌਂਪੇ ਸਨ। ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੱਪੜਿਆਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਜ਼ਖਮੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਲਗਭਗ 9:15 ਵਜੇ ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਨੰਦ ਟਾਊਨ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਹਥਿਆਰ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਹਥਿਆਰ ਢੱਕੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਹਥਿਆਰ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਾ ਦੇਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇਣ ਲਈ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਉਹ 9:15 ਵਜੇ ਉੱਥੇ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਹਥਿਆਰ ਜਮ੍ਹਾ ਕਰਵਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਲਗਭਗ 20 ਮਿੰਟ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਿਪੋਰਟ

ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦਿਨ ਮੇਰਾ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਬਿਆਨ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਹੀ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵੇਰਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।"

16. ਡੇਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਨੂੰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ 4 ਮਈ, 2011 ਨੂੰ ਰਾਤ 8:30 ਵਜੇ, ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਰਾਧਾ ਸਵਾਮੀ ਚੈਂਬਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਉਕਤ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ, ਉਸਨੇ ਮਹਿੰਦਰ ਸ਼ਾਹ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਇੱਕ ਬਾਗ਼ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਦੇਖਿਆ। ਤਿੰਨ ਹਮਲਾਵਰ ਚਾਕੂ ਅਤੇ ਗੁਪਤੀ ਵਰਗੇ ਹਥਿਆਰ ਫੜੀ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕੁੱਟਣ ਲਈ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਡੇਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਤਿੰਨ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਥਿਆਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਪੁਲ ਵੱਲ ਭੱਜ ਗਏ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜ਼ਖਮੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਿਕਸ਼ਾ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਆਏ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ।

17. ਜਿਰ੍ਹਾ ਦੌਰਾਨ, ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਣਸੁਖਾਵੀਂ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਸੜਕ ਵੱਲ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਚਾਰ ਮਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਲੋਕ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ। ਉਹ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਚਾਰ ਮਿੰਟ ਰਿਹਾ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਗਵਾਹ ਨੇ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਨੂੰ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕੱਪੜੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਰੰਗੇ ਗਏ। ਜ਼ਖਮੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡੇ ਗਏ ਦੋ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਨੰਦ ਟਾਊਨ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰਾਤ 9:15 ਵਜੇ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਘਟਨਾ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ। ਗਵਾਹ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਾ ਦੇਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰਾਤ 9:15 ਵਜੇ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇਣ ਲਈ ਬੈਠਾ ਸੀ।

18. ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਘੋਖਣ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਬੋਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਦੋ ਹਥਿਆਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਚਾਕੂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਗੁਪਤੀ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਘਟਨਾ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਹੀ ਰਾਤ 9:15 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਘਟਨਾ ਦੀ ਕੋਈ

ਰਿਪੋਰਟ/ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰਾਤ 9:15 ਵਜੇ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ/ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇਣ ਲਈ ਬੈਠਾ ਸੀ।

19. ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਵੀਕਾਰਨਯੋਗ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਨੇ ਘਟਨਾ ਦੇਖੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਵੀ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਦਾ ਤੱਥ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਡਾਇਰੀ (ਰੋਜ਼ਨਮਚਾ) ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਰਾਤ 9:15 ਵਜੇ ਤੋਂ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇਣ ਲਈ ਉੱਥੇ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਆਨੰਦ ਟਾਊਨ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੁਲਿਸ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੇ ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਦੇ ਇਸ ਬਿਆਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੋਈ ਰਾਤ 9:15 ਵਜੇ ਘਟਨਾ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇਣ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਆਇਆ ਸੀ।

20. ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ, ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਨੇ ਘਿਨਾਉਣੇ ਹਮਲੇ ਦਾ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਤੁਰੰਤ ਉਸਦਾ ਬਿਆਨ ਕਿਉਂ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਦਾ ਬਿਆਨ ਜ਼ਰੂਰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਡਾਇਰੀ (ਰੋਜ਼ਨਾਮਚਾ) ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਵਰਨਨ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਰਕੇ, ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਡਾਇਰੀ ਐਂਟਰੀ ਕਦੇ ਵੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ। ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਡਾਇਰੀ ਦਾ ਉਤਪਾਦਨ ਨਾ ਕਰਨਾ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਭੁੱਲ ਹੈ।

21. ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ, ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਘਟਨਾ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਵਰਨਨ ਨੂੰ ਐਫਆਈਆਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 161 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਉਸੇ ਨੂੰ ਐਫਆਈਆਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ 162 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਵਰਨਨ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

22. ਐਫਆਈਆਰ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ-79) ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੈਡੀਕਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਕਰਮਸਾਦ ਵਿਖੇ ਐਸ.ਐਨ. ਘੋਰੀ, ਪੀਐਸਆਈ (ਪੀਡਬਲਯੂ-17) ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦੇ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-17) ਨੇ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਡੇਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਉਸਨੂੰ 5 ਮਈ, 2011 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਲਗਭਗ 2:30 ਵਜੇ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਚੌਕੀ 'ਤੇ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਉਸਨੂੰ ਰਾਤ 10:00 ਵਜੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੋਈ ਗੰਭੀਰ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਕਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਇੱਕ ਵਾਰਡੀ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ ਜੋ ਡਾ. ਵਰੁਣ ਪਟੇਲ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਵਾਰਡੀ ਮਿਲਣ 'ਤੇ, ਉਹ ਰਾਤ 10:00 ਵਜੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੈਡੀਕਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਕਰਮਸਾਦ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਡੇਢ ਘੰਟੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ। ਗਵਾਹ, ਐਸ.ਐਨ. ਘੋਰੀ, ਪੀਐਸਆਈ (ਪੀਡਬਲਯੂ-17) ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਹੱਦ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੱਦਲ ਹਨ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਢੰਗ 'ਤੇ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ-79)।

23. ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਨੂੰ ਵੀ ਕਟਹਿਰੇ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ। ਗਵਾਹ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਘਟਨਾ ਦੇ ਲਗਭਗ ਢਾਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪੀਡਬਲਯੂ-12 ਦੁਆਰਾ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਦੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਬਿਲਕੁਲ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਅਸਵੀਕਾਰਨਯੋਗ ਹੈ। ਗਵਾਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁਲਿਸ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਾ ਤਾਂ ਨਾਮ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜੇਕਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਟੈਸਟ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕਟਹਿਰੇ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਅਤੇ ਅਸਵੀਕਾਰਨਯੋਗ ਹੈ।

24. ਹੁਣ, ਅਸੀਂ ਸਟਾਰ ਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਸ਼ਨ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ, ਯਾਨੀ ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11), ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਾਂਗੇ। ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਨੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦੱਸੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ 4 ਮਈ, 2011 ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੈਡੀਕਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਕਰਮਸਦ ਵਿਖੇ ਐਸ.ਐਨ. ਘੋਰੀ, ਪੀਐਸਆਈ (ਪੀਡਬਲਯੂ-17) ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਐਫਆਈਆਰ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ-79) ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਫਆਈਆਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਗਵਾਹ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ ਉਰਫ ਪਲਕ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਧੱਕੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਡਿੱਗਣ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਸੱਟ ਵੀ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ

ਉਸਨੇ ਆਨੰਦ ਟਾਊਨ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਘਟਨਾ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦੱਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ, ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦੇ ਮੁੱਖ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਵਰਜਨ ਤੋਂ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਅੰਤਰ ਹੈ।

25. ਜਿਰ੍ਹਾ ਦੌਰਾਨ, ਪਹਿਲੇ ਮੁਖਬਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਰਾਤ 9:00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੈਡੀਕਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਕਰਮਸਦ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਉਸਨੇ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸੱਟਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਇਲਾਜ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੈਡੀਕਲ ਹਸਪਤਾਲ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਚਾਚਾ ਮੁਹੰਮਦ ਇਕਬਾਲ ਮੇਮਨ, ਜੋ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸਨ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਹਮਲਾ ਤੇਜ਼ਧਾਰ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਆਨੰਦ ਟਾਊਨ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਗਏ ਜੋ ਕਿ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 10 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਿੱਤੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪੁਲਿਸ ਕਰਮਚਾਰੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸੱਟਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਗਏ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗਵਾਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗਵਾਹ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਘਟਨਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਜਿਰਹਾ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਨੂੰ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਹੋਈਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਘਟਨਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ। ਉਸਨੇ ਉਕਤ ਸੁਝਾਅ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਨਾਲ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਸਿਰਫ ਉਸਨੂੰ, ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਅਤੇ ਮਹਿਬੂਬਭਾਈ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ। ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ, ਜ਼ਖਮੀ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਖੂਨ ਵਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਇਆ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਤੋਂ, ਸਿਰਫ ਇਰਫਾਨਭਾਈ ਮੇਮਨ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਮਿਲੇ। ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਤੇ ਜਾਂ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਮਿਲੇ। ਉਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਬਿਆਨ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P-79) ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਵਰਜਨ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ

ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਦੇ ਵੀ ਦਿਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਈ ਅਤੇ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਰੋਕੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਵੇਰੇ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸਾਈਟ ਨਿਰੀਖਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ FIR (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ-79) ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।

26. ਐਸ.ਐਨ. ਘੋਰੀ, ਪੀ.ਐਸ.ਆਈ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ-17) ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ-11) ਦੇ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੈਡੀਕਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਕਰਮਸਾਦ ਵਿਖੇ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ-79) ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 302, 120B ਅਤੇ 323 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ 2011 ਦੇ ਸੀ.ਆਰ. ਨੰਬਰ 141 ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਐਸ.ਐਨ. ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੌਰਾਨ ਰਸਮੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਘੋਰੀ, ਪੀਐਸਆਈ (ਪੀਡਬਲਯੂ-17) ਜਿਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 4 ਮਈ, 2011 ਨੂੰ, ਆਨੰਦ ਟਾਊਨ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਬਾਗ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ (ਪੀਐਸਆਈ) ਵਜੋਂ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਮਿਲੀ ਕਿ ਤਿੰਨ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਰਾਤ 8:00 ਵਜੇ ਭਾਲੇਜ ਰੋਡ 'ਤੇ ਸ਼ਾਹ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ ਦੇ ਨੇੜੇ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜ਼ਖਮੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਆਟੋਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾ ਹਸਪਤਾਲ, ਆਨੰਦ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ, ਜ਼ਖਮੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਉਸਨੂੰ ਅਗਲੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਆਪਣੀ ਵੈਨ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੈਡੀਕਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਕਰਮਸਦ ਲੈ ਗਏ। ਇਸ 'ਤੇ, ਪੀਐਸਆਈ (ਪੀਡਬਲਯੂ-17) ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੈਡੀਕਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਕਰਮਸਦ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਜਿਸਨੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦੱਸੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਜੋਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਗਵਾਹ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ-79 ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਬੱਧ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਦਸਤਖਤ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ।

27. ਸ਼ਿਕਾਇਤ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P-79) ਨੂੰ ਗਵਾਹ ਕੇ.ਐਨ. ਵਾਘੇਲਾ, ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ-16) ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਐਫਆਈਆਰ ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਆਨੰਦ ਟਾਊਨ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਵਜੋਂ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ 4 ਮਈ, 2011 ਨੂੰ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਨੇ ਰਾਤ 11:30 ਵਜੇ ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ ਉਰਫ ਪਲਕ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਐਸ.ਐਨ. ਘੋਰੀ, ਪੀਐਸਆਈ (ਪੀਡਬਲਯੂ-17) ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ। ਉਕਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਆਨੰਦ ਟਾਊਨ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੀਆਰ ਨੰਬਰ 141/2011 ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਧਨੰਜਯ ਸਿੰਘ ਵਾਘੇਲਾ, ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-18) ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ। ਆਨੰਦ ਟਾਊਨ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੀ ਸਟੇਸ਼ਨ ਡਾਇਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P-97 ਵਜੋਂ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ, ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਤੱਥ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਗਵਾਹ ਨੇ ਇਹ ਵੀ

ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਡਾ. ਵਰੁਣ ਪਟੇਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੈਡੀਕਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਕਰਮਸਦ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੀ ਗਈ ਇੱਕ ਟੈਲੀਫੋਨ ਵਰਧੀ ਵੀ ਸਟੇਸ਼ਨ ਡਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-16) ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਐਸ.ਐਨ. ਘੋਰੀ, PSI (ਪੀਡਬਲਯੂ-17) ਨੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਉਕਤ ਵਰਧੀ ਰਾਤ 10:00 ਵਜੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰਾਤ 11:30 ਵਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ।

28. ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ, ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾਕਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11), ਕੇ.ਐਨ. ਵਾਘੇਲਾ, ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ-16) ਅਤੇ ਐਸ.ਐਨ. ਘੋਰੀ, PSI (ਪੀਡਬਲਯੂ-17) ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ 'ਤੇ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਸੰਗਤੀਆਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11), ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾਕਾਰ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਨੰਦ ਟਾਊਨ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ, ਐਸ.ਐਨ. ਘੋਰੀ, ਪੀਐਸਆਈ (ਪੀਡਬਲਯੂ-17) ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦੇ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੈਡੀਕਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਕਰਮਸਾਦ ਵਿਖੇ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ-79) ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਣ 'ਤੇ, ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਐਫਆਈਆਰ ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ 'ਤੇ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਦਾ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੁਕਵਾਂ ਤੱਥ ਜੋ ਸ਼ਿਕਾਇਤ/ਐਫਆਈਆਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਐਫਆਈਆਰ ਸਬੰਧਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਤੋਂ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅੰਸ਼ਾਂ (ਉਪਰਾ) ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਸਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦੇ ਅਸਲ ਕਾਰਨ ਹਨ ਕਿ ਐਫਆਈਆਰ ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹੈ।

29. ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਏ.ਪੀ. ਬਨਾਮ ਪੁਨਾਤੀ ਰਾਮੂਲੂ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਐਫਆਈਆਰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ, ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰੇ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਐਫਆਈਆਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਬਿਆਨ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 162 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਪੈਰੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ: -

"5. ਪੀਡਬਲਯੂ 22, ਸਰਕਲ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਨੰਬਰ 1278 ਤੋਂ ਘਟਨਾ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਜੋ 'ਬੰਦੋਬਸਤ' ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਸੀ। ਘਟਨਾ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲਣ 'ਤੇ, ਪੀਡਬਲਯੂ 22 ਘਟਨਾ ਵਾਲੇ ਪਿੰਡ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਪਿੰਡ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪੀਡਬਲਯੂ 2 ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਡਾਇਰੀ ਜਾਂ ਜਨਰਲ ਡਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਉਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਐਂਟਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕਾਂਸਟੇਬਲ 1278 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਹ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪੀਡਬਲਯੂ 1 ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਨਾਲ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਹੀ ਸਰਕਲ ਇੰਸਪੈਕਟਰ, ਪੀਡਬਲਯੂ 22 ਦੁਆਰਾ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਦੁਪਹਿਰ 12.30 ਵਜੇ ਐਫਆਈਆਰ, ਐਕਸ. ਪੀ-1 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ, ਐਕਸ. ਪੀ-1, ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਐਫਆਈਆਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਬਿਆਨ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 162 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਦਰਅਸਲ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਿੱਟਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਪੀ-1 ਨਰਸਾਰਾਓਪੇਟ ਵਿਖੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ "ਉਚਿਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਮੈਡੀਪਾਡੂ ਵਿਖੇ ਹੀ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ"। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਾਂਗ, ਕਿਸੇ ਗੰਭੀਰ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ, ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰੇ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਰਿਪੋਰਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣਾ ਅਟੱਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਦਾਗ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਅਜਿਹੀ ਦਾਗ਼ੀ ਜਾਂਚ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਬੂਤ ਘੜਨ ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਸੁਰਾਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿੱਥੇ ਰੁਕਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਗਵਾਹਾਂ ਪੀਡਬਲਯੂ 3 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ 4, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਜਾਂ ਪੀਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ 2 ਦੇ, ਜੋ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਵੀ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਜਾਂ ਪੱਖਪਾਤੀ ਸੁਭਾਅ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਹੋਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਜਾਂਚ ਦੇ ਸੱਚ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪੁਸ਼ਟੀਕਰਨ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਘਾਟ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।"

(ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)

30. ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਬਾਬੂ ਸਾਹਿਬਗੌੜਾ ਰੁਦਰਗੌਦਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕਰਨਾਟਕ ਰਾਜ, 5 ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਵੀ ਲਾਭ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:

"47. ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ 19 ਸਤੰਬਰ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਗਏ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਗੱਲ ਸੱਚ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਸੁਭਾਵਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਜੋ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਕਤਲ ਦੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਹੁੰਦੇ, ਨੂੰ ਐਫਆਈਆਰ ਨਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੀ ਡੇਲੀ ਡੇਅਰੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਖੌਤੀ ਫੇਰੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੀ ਡੇਲੀ ਡਾਇਰੀ ਜਾਂ ਰੋਜ਼ਨਾਮਚਾ ਐਂਟਰੀ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਐਫਆਈਆਰ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ-10) ਦੀ ਸੱਚਾਈ 'ਤੇ ਗੰਭੀਰ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1) ਨੇ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਪੁਜਾਦਾਰ ਉਸਦੇ ਘਰ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਘਟਨਾ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਦੱਸੀ ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਪੁਜਾਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਲਿਖਤ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਟਿਕੋਟਾ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਏਐਸਆਈ (ਪੀਡਬਲਯੂ-18) ਨੇ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1) ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਆਇਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਘਟਨਾ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ।

ਉਸਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਰਿਪੋਰਟ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1) ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਤੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਕੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1) ਦਾ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਬਿਆਨ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਘਰ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ FIR (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P-10) ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਗਈ ਡੇਲੀ ਡੇਅਰੀ ਦਾ ਉਤਪਾਦਨ ਨਾ ਹੋਣਾ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਐਫਆਈਆਰ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P-10) ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।"
(ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)
31. ਉਪਰੋਕਤ ਸਾਰੀਆਂ ਨੋਟ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਸੰਗਤੀਆਂ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਬਾਰੇ ਸੁਚੇਤ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਨੂੰ ਸੜਕ 'ਤੇ ਪਏ ਦੇਖਿਆ, ਤਿੰਨ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਨੇ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਵੱਲ ਤੇਜ਼ ਹਥਿਆਰ ਦਿਖਾਏ, ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ, ਕੁਝ ਹੋਰ ਲੋਕ ਉੱਥੇ ਆਏ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਦੇ ਸਬੂਤ

ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦੀ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

32. ਜੇਕਰ ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਵੀ ਸੱਚਾਈ ਹੁੰਦੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਟਨਾ ਦਾ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ, ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸੇ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮਝਦਾਰ ਆਦਮੀ ਦੀ ਕੁਦਰਤੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਇਹ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਘਟਨਾ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਰੇ।

33. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ, ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਨੂੰ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਨੂੰ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਮਿਲੇ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਨੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਨੂੰ ਰਿਕਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਿਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਜਾਂ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਸਨ। ਸਗੋਂ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਨੇ ਵੀ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਰਿਕਸ਼ਾ 'ਤੇ ਬਿਠਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਪਹਿਲੇ ਮੁਖਬਰ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ਼ ਮੈਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਵੀ ਸੱਚਾਈ ਹੁੰਦੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ, ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ (ਮ੍ਰਿਤਕ) 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਅਤੇ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਕਈ ਤੇਜ਼ਧਾਰ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਰਹੇ ਖੂਨ ਤੋਂ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਨਾ ਮਿਲੇ ਹੁੰਦੇ। ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਪੀੜਤ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪਹਿਲਾ ਮੁਖਬਰ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ਼ ਮੈਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਆਪਣੇ ਹੀ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸੜਕ 'ਤੇ ਗੰਭੀਰ ਜ਼ਖਮੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰਨ ਵੇਲੇ ਉਸਦੀ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਗੀ 'ਤੇ ਹੋਰ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ।

34. ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ਼ ਮੈਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਤੇਜ਼ਧਾਰ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੋ ਵਿਅਕਤੀ ਮਹਿਬੂਬ ਅਬਦੁਲ ਰਹਿਮਾਨ ਮੈਮਨ ਅਤੇ ਇਰਫਾਨਭਾਈ ਮੈਮਨ ਵੀ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਆਏ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਇਰਫਾਨਭਾਈ ਮੈਮਨ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਨੂੰ ਇਲਾਜ ਲਈ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਗਏ। ਉਕਤ ਮਹਿਬੂਬ ਮੈਮਨ ਅਤੇ ਇਰਫਾਨਭਾਈ ਮੈਮਨ ਤੋਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸੱਚੀ ਤਸਵੀਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗਵਾਹ ਸਨ ਜੋ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸੱਚਾਈ 'ਤੇ ਹੋਰ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

35. ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਸੰਸਕਰਣ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ, ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਨੂੰ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਾਅਵੇ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਇਰਫਾਨਭਾਈ ਮੇਮਨ ਦੋਵੇਂ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਗਏ ਸਨ, ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਦੁਆਰਾ ਖੰਡਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਗਵਾਹ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਨੰਦ ਟਾਊਨ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੱਥ ਦਾ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੇ.ਐਨ. ਵਾਘੇਲਾ, ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ-16) ਅਤੇ ਐਸ.ਐਨ. ਘੋਰੀ, ਪੀਐਸਆਈ (ਪੀਡਬਲਯੂ-17) ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਖੰਡਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

36. ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਦੇ ਪਿਤਾ ਇਕਬਾਲਭਾਈ, ਸਿਕੰਦਰ ਅਬਦੁਲ ਕਰੀਮ ਚੋਕਸ਼ੀ, ਮੁਨਾਫਭਾਈ ਫਾਰੂਕਭਾਈ ਮੇਮਨ ਅਤੇ ਮੁਸਤਾਕ ਮੁਹੰਮਦ ਸਿੱਦੀਕ ਮੇਮਨ ਦੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੈਡੀਕਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਕਰਮਸਦ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉੱਥੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੈਡੀਕਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਕਰਮਸਦ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਹੋਏ ਸੱਟਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉੱਪਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਚਰਚਾ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅਸੰਗਤੀਆਂ, ਭਾਵੇਂ ਛੋਟੀਆਂ ਹੋਣ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ਼ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦੀ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਕਿ ਸਟਾਰ ਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਸ਼ਨ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ਼ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ।

37. (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਹਿਲੂ ਜੋ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ 'ਤੇ ਤੇਲ ਲੈਣ ਜਾਣ ਦੇ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਹਿਬੂਬ ਅਬਦੁਲ ਰਹਿਮਾਨ ਮੇਮਨ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮੁਹੰਮਦ ਸੋਹੇਲ ਉਸ ਖਾਸ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚਣ ਅਤੇ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾ ਕੇ ਪੀੜਤ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਆਪਕ ਤਿਆਰੀਆਂ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11), ਜੋ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਟਾਰ ਗਵਾਹ ਹਨ, ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਈ ਭੌਤਿਕ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭੌਤਿਕ ਪਹਿਲੂਆਂ ਤੋਂ ਉਲਟ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ

ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਰਿਫ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹੈ।

38. ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੇ ਦੂਜੇ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ, ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਸੀ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸਦੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਗਵਾਹ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ, ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਵਿੱਚ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।

39. ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੁਸਤਾਕ (ਪੀਡਬਲਯੂ-13) ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਘਟਨਾ ਦਾ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਗਵਾਹੀ 'ਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਹਾਲਾਤ ਹਨ ਜੋ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਦੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ 'ਤੇ ਕਥਿਤ ਹਮਲਾ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੁਸਤਾਕ (ਪੀਡਬਲਯੂ-13) ਦਾ ਨਾਮ FIR (ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ P-79) ਵਿੱਚ ਘਟਨਾ ਦੇ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਸੀ ਅਤੇ ਘਟਨਾ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਉਸਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਮੁਹੰਮਦ ਇਕਬਾਲ ਮੇਮਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-14) ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਗਵਾਹ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਜਿਰ੍ਹਾ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਗੰਭੀਰ ਸੁਧਾਰ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ, ਮੁਸਤਕ (ਪੀਡਬਲਯੂ-13) ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਦਾ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗਵਾਹੀ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

40. ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ ਉਰਫ ਪਲਕ ਸਫੀਭਾਈ ਮੇਮਨ ਅਤੇ ਅਮੀਨ ਉਰਫ ਲਾਲੇ ਦੇ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨਾਂ 'ਤੇ ਵਿਆਪਕ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ, ਡਾ. ਅਰਵਿੰਦਭਾਈ (ਪੀਡਬਲਯੂ-2) ਦੁਆਰਾ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਤਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

41. ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਖੌਤੀ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ, ਡਾ. ਅਰਵਿੰਦਭਾਈ (ਪੀਡਬਲਯੂ-

2) ਦੁਆਰਾ ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ ਉਰਫ ਪਲਕ ਅਤੇ ਅਮੀਨ ਉਰਫ ਲਾਲੋ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਰਤੀ ਸਬੂਤ ਐਕਟ, 1872 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 'ਸਬੂਤ ਐਕਟ' ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ) ਦੀ ਧਾਰਾ 26 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਸੀਂ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਉਕਤ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੰਬੰਧਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਸਬੂਤਾਂ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸੰਬੰਧੀ ਹਾਲਾਤ ਵੀ ਪ੍ਰਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪਰਾਧ ਸਥਾਨ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਤੱਥ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ।

42. ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਐਫਐਸਐਲ ਰਿਪੋਰਟਾਂ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 111-115) 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਹਥਿਆਰਾਂ 'ਤੇ ਪਾਏ ਗਏ ਬਲੱਡ ਗਰੁੱਪ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਬਲੱਡ ਗਰੁੱਪ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਡੇਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਦੁਆਰਾ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਦੋ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨੂੰ 5 ਮਈ, 2011 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 2:30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਆਨੰਦ ਟਾਊਨ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿਖੇ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ ਪੰਚਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮੁਹੰਮਦ ਹੁਸੈਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜ਼ਬਤ ਪੰਚਨਾਮਾ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ-38) ਦਰਜ ਹੈ ਕਿ ਤਿੰਨ ਮੁਲਜ਼ਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਛੁਰਾ, ਗੁਪਤੀ ਅਤੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਹਥਿਆਰ ਬਾਗ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਏ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸਾਰੇ ਹਥਿਆਰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲੈ ਆਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੰਚਨਾਮਾ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ-38) 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਨਹੀਂ ਹਨ।

42. ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ FSL ਰਿਪੋਰਟਾਂ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ 111-115) 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਹਥਿਆਰਾਂ 'ਤੇ ਪਾਏ ਗਏ ਬਲੱਡ ਗਰੁੱਪ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਬਲੱਡ ਗਰੁੱਪ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਡੇਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਦੁਆਰਾ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਦੋ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨੂੰ 5 ਮਈ, 2011 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 2:30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਆਨੰਦ ਟਾਊਨ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿਖੇ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪੰਚ ਮੁਹੰਮਦ ਹੁਸੈਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜ਼ਬਤ ਪੰਚਨਾਮਾ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ-38) ਦਰਜ ਹੈ ਕਿ ਤਿੰਨ ਮੁਲਜ਼ਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਛੁਰਾ, ਗੁਪਤੀ ਅਤੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਹਥਿਆਰ ਬਾਗ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਏ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸਾਰੇ ਹਥਿਆਰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲੈ ਆਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੰਚਨਾਮਾ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ-38) 'ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ, ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜਿਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਥਿਆਰ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ

ਪੰਚਨਾਮਾ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ-38) ਨੂੰ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਗਵਾਹ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਘਾਟ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹਥਿਆਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਨੋਟ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12), ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਜਿਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹਥਿਆਰ ਜਮ੍ਹਾ ਕਰਵਾਏ ਸਨ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਚਾਕੂ ਅਤੇ ਗੁਪਤੀ ਕਿਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਇਹ ਹਥਿਆਰ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੰਚਨਾਮਾ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ-38) ਰਾਹੀਂ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਕਿ ਸਵੇਰੇ 2:30 ਵਜੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ, ਡੈਮਿਸਟਲਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਰਾਤ ਲਗਭਗ 9:15 ਵਜੇ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ 20 ਮਿੰਟ ਲਈ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ 'ਤੇ ਹੀ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

43. ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਚਸ਼ਮਦੀਦਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਦੋਸ਼ੀਤਾ ਬਾਰੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਲਈ FSL ਰਿਪੋਰਟਾਂ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ 111-115) 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਦੁਹਰਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਖੌਤੀ ਚਸ਼ਮਦੀਦਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕੀ ਮੰਨ ਕੇ ਉੱਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਵੀ ਕਿ FSL ਰਿਪੋਰਟਾਂ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ 111-115) ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਥਿਆਰਾਂ 'ਤੇ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਬਲੱਡ ਗਰੁੱਪ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਬਲੱਡ ਗਰੁੱਪ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਮੁਸਤਕੀਮ ਉਰਫ਼ ਸਿਰਾਜੁਦੀਨ ਬਨਾਮ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਦੀ ਇਕਲੌਤੀ ਸਥਿਤੀ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਕਤਲ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ ਇੱਥੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:-

"19. ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਤੇ ਪਾਇਆ ਗਿਆ AB ਬਲੱਡ ਗਰੁੱਪ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਕਤਲ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚੇ ਗਏ ਕੋਈ ਵੀ ਗਵਾਹ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਮੁਸਤਕੀਮ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਲਵਾਰ 'ਤੇ ਮਿਲਿਆ ਖੂਨ ਜਾਂਚ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਿੰਡ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਪੈਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ 'ਤੇ ਮਿਲੇ ਖੂਨ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਥਿਆਰਾਂ 'ਤੇ ਮਿਲੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਤਲ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।"
(ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)

44. ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ-18) ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਘੋਖ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਸਾਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਖੁਲਾਸੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਸਬੂਤ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਸੂਲੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਗਹਿਲੀ ਅਤੇ ਅਸਵੀਕਾਰਨਯੋਗ ਸੀ। ਗਵਾਹ ਨੇ ਖੁਲਾਸਾ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਸਮੇਂ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਹੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

45. ਪੂਰੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਬਾਰੀਕੀ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਿਸਨੇ ਮੁਦਾਮਲ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਲਿੰਕ ਸਬੂਤ/ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਿਰਾਸਤ ਬਾਰੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ FSL ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੀਆਂ। ਇਸ ਲਈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ, FSL ਰਿਪੋਰਟ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ 111-115) ਮਾਮੂਲੀ ਜਿਹੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ-18) ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਤਿੰਨੇਂ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਮਿਲੇ ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੰਚਨਾਮਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਖੁਲਾਸਾ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ। ਪੰਚ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰਾਂ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਗਈ ਅਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ ਉਰਫ਼ ਪਲਕ ਦੇ ਘਰੋਂ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਚਾਕੂ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਪੰਚਨਾਮਾ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ-52) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ।

46. ਇਸ ਲਈ, ਸਾਡਾ ਪੱਕਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਖੁਲਾਸੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਖੋਜ ਹੋਈ ਜਿਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਲਿੰਕ ਸਬੂਤ ਕਦੇ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਮਾਨ ਜ਼ਬਤ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਐਫਐਸਐਲ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੱਕ ਸਵੈ-ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ।

47. ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 136 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਮਕਾਲੀ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ। ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਭੌਤਿਕ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਿਗੜ ਗਏ ਹਨ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਵੇਗੀ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਸਮਕਾਲੀ।

48. ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਲਈ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ 13 ਅਕਤੂਬਰ, 2014 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ 18 ਫਰਵਰੀ, 2019 ਨੂੰ ਗੁਜਰਾਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਵੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ ਦੇ ਕੇ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ।

49. ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕ੍ਰਮਵਾਰ 13 ਅਕਤੂਬਰ, 2014 ਅਤੇ 18 ਫਰਵਰੀ, 2019 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

50. ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅੱਲਾਰਖਾ ਹਬੀਬ ਮੇਮਨ ਅਤੇ ਅਮੀਨ ਉਰਫ ਲਾਲੋ ਆਰਿਫਭਾਈ ਮੇਮਨ ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਤਮ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜ਼ਮਾਨਤ ਬਾਂਡ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

51. ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਮੁਹੰਮਦਫਾਰੂਕ ਉਰਫ ਪਲਕ ਸਫੀਭਾਈ ਮੇਮਨ, ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਰਿਹਾਅ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।
52. ਲੰਬਿਤ ਅਰਜ਼ੀਆਂ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹਨ, ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਕੇਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ: ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ।

*ਸਿਰਲੇਖ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ: ਦਿਵਿਆ ਪਾਂਡੇ

<u>ਡਿਸਕਲੇਮਰ :-</u> ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਦਿਵਾਕਰ ਜੋਤੀ ਐਡਵੋਕੇਟ